

In câmpul muncii.

După adăpost trebuia să-mi rezolv problema existenței fiindcă nu intentionam să devin o povară.

Veniseam dintr'o lume mai bună și intrasem în alta care aveai impresia că te dușmănea, cunoscutii te ocoleau iar la cei care cereai un loc de muncă, după ce citeau autobiografia se scuza că n-au loc, cei mai multi nici nu o mai făceau. Auzai un simplu -nu. Mai mult cadrele ca să -și arate vigilenta anunțau "organele" că te-au refuzat pentru probleme de dosar.

"Organele" vigilente și ele, te luau în evidentă și-ți propuneau să te ajute în cadrul ajutorului reciproc, ca în concepția marxistă. Dacă nu, erai dat în seama sectoristului să se intereseze din ce trăiești.

După câteva zile de la "eliberare" îți dădeai seama unde ai ajuns, la fel cum ajunsese țara după "eliberare".

Soarta noastră a celor ce nu fusesem ingenuchiati era clară: unii în continuare sub lacăt păziți ca un teazaur, alții în Câmpia Bărăganului, sub cerul liber hrănindu-se ca păsările cerului și noi care beneficiam de drepturi numai de "organe cunoscute".

Și am început și noi să construim socialismul.

Am fost primit la sfârșitul lui Septembrie 1954 să lucrez într'o echipă de cazangerie, unde după o săptămână aproape surziseam. Am plecat de bună voie.

Norocul mi-a surâs. Mergând la biserica de pe str. Olari să întâlnesc pe soția pastorului Milan Haimovici să-i dau vești despre soț si mai ales de ce are nevoie pentru iarna ce se apropia, am cunoscut pe inginerul Rusu șeful serviciului constructii de la C.F.R. Grivita Rosie, care mi-a propus să merg ca zugrav-vopsitor la el. Am acceptat imediat și am fost inclus într'o echipă unde aveau colege de pensulă trei tigăncușe din Moara Săracă. Am lucrat la Spitalul CFR 2, de lângă Facultatea de Agronomie.

După o săptămână inginerul m'a întrebant dacă vreau să lucrez singur în acord fiindcă pot câștiga mai bine. Am acceptat și am devenit zugravul vopsitor din cartierul locuintelor ceferistilor, între str. Caraiman și Chibrit.

Devenisem unul din personajele căutate ale cartierului Steaua. Mă așteptau solicitările la ing. Rusu care îmi oferea cheia locuintelor și indicatia ce aveam de executat. Comportamentul locatariilor m-a mișcat. Nu numai că-mi multumeau la terminare pentru calitatea lucrărilor, dar odată la o doamnă în vârstă m'am pomenit că a venit fiul ei încărcat, ca să luăm masa împreună, deoarece mama lui i-a vorbit cu multă căldură despre mine. Fiul era procuror sef la CFR și în timpul discutiilor întrebându-mă dacă am făcut liceul industrial, i-am spus că am școala de la Canalul mortii. A rămas impresionat și a scos cartea de vizită rugându-mă că de câte ori voi avea nevoie de ceva să apelez la el, cu toată încrederea.

N'am apelat niciodată fiindcă puteam să-i fac rău în atmosfera ce se așternuse peste țară.

În 17 August 1955 am luat hotărîrea să mă căsătoresc și la Primăria sectorului Grivita Rosie am avut un singur martor, pe doctorul Emil Căpraru, care și el se căsătorise cu o studentă la medicină. Când a fost întrebata soția ce profesie are a răspuns studentă la agronomie și l-a răspunsul meu, de zugrav-vopsitor, ofiterul stării civile așamăns puțin surprinsă, fiindcă era o doamnă. Și a adăugat: am mai văzut cazuri de acest fel.

Devenisem un caz. Tot un caz a fost și doctorul care după doi ani, când i se născuse copilul, a fost arestat pentru binele ce la făcut colegilor mediciști ce se eliberau după 7-8 ani de temniță cruntă.

După cum am văzut și vom vedea, cazuri speciale au devenit studenții și tărani din cauza "frământărilor" lagărului socialist. Ei erau speranța redresării țării deoarece bătrânii ctitori muriseră exterminati la Sighet, sau prin temnițe, și muncă forțată, după un deceniu de torturi și umilinte.

În Septembrie 1955 mi s'a oferit de doi foști colegi de liceu posibilitatea să lucrez într'o brigadă complexă. Așa era moda atunci. Ministerale și chiar întreprinderile mai mici puteau să-si execute lucrările de investiții în regie proprie angajându-și echipe pe care le aprovizionau, și le plăteau.

Nu numai șefii mei, dar și la alte unități se obișnuia ca echipele complexe să angajeze mai multe lucrări și muncitorii în aceeași lună apăreau pe mai multe ștate.

Din capul locului am refuzat să apar pe două, sau trei șantiere în aceeași lună, de exemplu la Bascov, Basarabi sau București. Principiu mi-a fost, unde lucrez de acolo primesc banii. Desigur

forul tutelar care gira lucrările cunoștea sistemul și se mulțumea să închidă ochii, și nu degeaba. Si acest degeaba era acoperit de cei ce semnau pe mai multe ștate și chiar de "mâini moarte", care doar semnau de două ori pe lună în schimbul a 10% din suma trecută pe ștat. Normatorul întreprinderii primea 4% din valoarea brută a realizărilor, și alții mai sus aveau și ei partea leului.

Am atras atenția și s'a adevărit că unul sau mai mulți, au reclamat, s-au făcut arestări și anchete. A trebuit să merg la Văcărești, să aranjez, cu avocații puși de familie și prieteni, fiindcă era o încrângătură mai mare și apoi cu muncitorii de felul cum trebuie să declare. După trei luni afacerea s'a clasat și cei trei au fost eliberați și lucrurile au intrat pe făgașul normal.

Linistindu-se lucrurile, după 2 luni, prin Ianuarie 1957 mi-am schimbat locul de muncă la o altă brigadă complexă ce lucra la Ministerul Alimentației condusă de "nea" Aurică Șeitan care fusese topometru la Canal și se comportase excepțional acolo. Acum, la el veniseră circa 10 foști deținuți, care nu găseau de lucru, aproape toți din organizația de elevi "Coloana 6".

Și aici se lucra pe 2-3 șantiere: Fabrica Flora din București, Fabrica de ciocolată din București și Fabrica de conserve de la Vălenii de Munte. Oamenii erau aceiași, apăreau pe cele trei șantiere, în afară de mine și Ticu Dumitrescu care eram fixați numai la Fabrica Flora. La lucru erau angajate și mâini "moarte" prezente numai la cele două chenzine.

Aici scandalul a izbucnit din faptul că la Flora încasările depășiseră cu mult realizările, fiindcă aceiași oameni erau folosiți mai mult la Vălenii de Munte.

S'a sesizat Banca de investiții și a venit în control. Noroc a fost că inginerul de la bancă fusese în trecut președintele Facultății de Construcții în cadrul Tineretului Universitar PNT. Și cu Ticu Dumitrescu am reușit să aplanăm scandalul și să predăm lucrarea spre a fi continuată în regie proprie de fabrică.

Între timp am auzit că în cartierul Olteniței pe strada Secu-^{ne}rișului unde locuiam, sectoristul se interesa de comportamentul și persoanele care mă vizitează. Era după masivele arestări studențești din toamna lui 1956.

Împreună cu Valeriu Basarabeanu, absolvent al Academiei comerciale, fost deținut la Canalul morții am reușit să refacem sobele dela CFR Gara de est pe lina de centură spre Mogoșoaia.

S'a mai ivit încă un băiat ieșit de la Aiud și Oradea, nume Matrache Andrei care nu avea de lucru. Și a dat de unul Lambru Ion, fost la organizatia muncitorească care avea pe un anume Murgoci, un fel de antreprenor, care angajase constructia unei case particulare și nu avea cu cine începe constructia. Ne-a duș să preluăm noi lucrarea de la fundatia de beton și zidăria până la acoperis. Amintesc de acest caz fiindcă acest Lambru pe care-l știam că fost national tărănist, își schimbase numele si pe deasupra am aflat mai târziu că fusese și agentul siguranței. De aici vom vedea că s'a iscat peste 3-4 ani un proces înscenat de securitate.

Până atunci noi cei trei, o singură dată am fost și am cunoscut pe acel Murgoci, încheind înțelegerea să pornim lucrarea plătinându-ne 40 de lei pe zi.

Am pornit lucrul conform înțelegerii, cu săpăturile după plan, cu cofraje și turnări de betoane. Terminasem turnarea betoanelor și nu primisem nici un ban. Atunci ne-am dus la proprietar care era un profesor Popescu și i-am spus situația că n-am fost plătiți și nici nu s'a adus cărămida și varul ca să pornim zidăria. Proprietarul ne-a spus că i-a dat banii lui Murgoci ca să ne plătească. Până la urmă ne-a plătit zilele lucrate și a rămas să se descurce cu "antreprenorul".

Intrasem într'o lume în care unul pe altul se mințea și se înșela.

Cunoscuții încercau să se sprijine dar jungla în care intrasem era mare și te pânneau pericolele la fiecare pas.

Aruncând o privire asupra acelor timpuri am depistat că erau după câte am cunoscut, 4-5 grupe ce se făceau ca te ajută.

-Prahovenii se întâlneau în casa lui Dumitru Țigănescu fost vicepresedintele organizatiei judetului. Prahova condus de dr. Petrescu Gheorghe. Aici veneau și țineau legătura, și chiar câte un mic ajutor a primit Dumitru Petrescu-Marinaru care a tras după el aproape o sută 100 de persoane. Tot de aici s'a mers spre constituirea organizatiei fruntașilor PNT care voiau să refacă organizatiile judetene în jurul doctorului Gheorghe Petrescu care a murit la Botosani în 1963. Și tot aici era prezentă "Nusa" ^{Popescu} care nu era alta decât soția lui "nea" Mitu Țigănescu, ochiul -Grupului de urmărire a Directiei VII-a codusă la acea dată de col. Kovacs Pius, având ca șef de serviciu pe maiorul Mulesiu Nicolae.

Din acest grup de urmărire constituit după evenimentele din Ungaria mai făceau parte: lt.col. Lazarovici Fanel, maior Lupu Fanel, cap. Bogdănescu Nicolae, cap. Dulămoiu Vasile, lt. maj. Iliescu Ion...

-Fostii prizonieri din URSS și legionarii se întâlneau la debutul de tutun de lângă "Teatrul Magheru" (în plin centru Capitalei) unde era vânzător Puiu Atanasiu, fost prefect de Vrancea în 1940. De fapt treceau pe acolo cunoscuții în căutare de vreun serviciu și se interesau dacă s'a ivit ceva. Alții în căutare de o locuință, sau vreun doctor să se trateze. Tot acolo s'a aflat de moartea lui George Fonea în 1957 (poetul prizonierilor români din lagărele de exterminare sovietice) și i-au făcut o coroană, unii dintre cunoscuți au participat la înmormântare. Cu paricipanții care l-au condus pe ultimul drum s'a constituit o organizatie "subversivă" antrenându-se vreo sută de persoane care au luat drumul torturilor de

la securitatea din Uranus. Arestările au început pe 12 Februarie 1958 cu Puiu Atanasiu și din cauza numărului prea mare au fost constituiți în mai multe loturi, completându-se cu foarte mulți ieșiți din închisori și din domiciliu obligator. Tortura îngrozitoare a fost condusă de maiorul Enoiu Gheorghe, Sporea Ion, Purcatoare a fost condusă de maiorul Necula Mihai, Cenuse și alții. În primul lot înscenat în Martie 1959 s'au ptonunțat 5 condamnări la moarte (Puiu Atanasiu, Nicolae Groza, Aurel Ibrăileanu, Radu Demetrescu-Gyr și Grigore Zamfiroiu). Acesta din urmă a fost arestat cu soția și cei doi copii.

Alt caz care a făcut vâlvă în Bucureștiul verii 1957 a fost legat de un grup de intelectuali pornit din denunțul unei mame care pentru a-si "proteja" fiul de valul arestărilor ce se făceau ca să înspăimânteze lumea, a anunțat securitatea că avocatul Gh. Caftangioglu (fiul său) completează cu Nicolae Porsena, Gh. Gh. Antonescu, Petre Tuțea... Atât aștepta securitatea care-l căuta pe Porsena din 1946. Și între 26 Iunie și 15 August a format un lot de intelectuali renumiți pe care i-a condamnat pentru discutii dușmănoase. Printre ei s'au numărat: Profesorii Petre Ștefan, Adelina Busuioescu, Dora Baștescu, Puia Munteanu, Ileana Dumitrescu, Kira Arpsfen, Măria Protopopescu, Măriuca Crinescu, Doina Caftangioglu, Zoe Vlaicu (soția lui Porsena), .. Petre Tuțea. Le-a scăpat Gh. Gh. Antonescu care între timp murise.

O doctoriță, Virginia Munteanu (sora lui Pamfil Seicaru) se ocupa de studenții ieșiți din închisoare, ducându-i la specialiști și procurându-le medicamente ca să le aline durerile, după urma anchetelor barbare. Denunțată i s-a înscenat un proces în timpul revoltei din Ungaria și a ajuns condamnată cu vreo 12 tineri în temnițele comuniste.

Nenumărate au fost înscenările ce se făceau de securitate, avea loc în toată țara, nu numai în București, fiindcă securitatea trebuia să-și justifice salariile și să asigure continuitatea regimului. Peste tot își trimetea iscoade și provocatori.

Dață pe "bătrânii" din PNT i-a lichidat imediat după revoluția ungară, nu ne-a neglijat nici pe noi, mai tineri, trimitând în mijlocul nostru pe unii care i-a școlit pentru a coagula un grup cât mai numeros.

Profitând că cei ieșiți din închisoare umblă după servicii ca să-și câștige existența, a creat o pânză de păianjen, la început în jurul lui Bebe Comănescu care fusese condamnat în 1949. Este semnalat că pe 5 Decembrie 1952 făcuse angajament cu securitatea. La el acasă era un vad al celor trecuți prin temniță.

De fapt cei ce treceau se interesau mai mult de servicii și purtau discuții ce nu aveau caracter de organizare politică. Am trecut și eu în perioada când eram în căutare de servicii. A ținut să merg la botezul copilului și încă de două ori. Nu mi-a plăcut atmosfera fiindcă mulți s-au dovedit a fi informatori printre care Mitrea Dumitru (sub numele de "Ianos") care din închisoare lucra ca informator politicului Chiriôn de la Peninsula. Acum venea de la Ploiești să se intereseze ce mai face unul, altul... Un altul era Popescu Valeriu și el condamnat în 1949 ca student la Politehnică și cu angajament semnat în 1952. Păunescu Nana care da rapoarte semnate cu "Vasilescu Ion" era în slujba securității din 1950

si printre primele victime fusese Gheorghe Staicu care-l găzduise și hrănise mult timp. Și un alt prieten al lui Bebe Comănescu, recrutat pe 18-04-1960, era Ionescu Vasile condamnat și el în 1949. Din aceste întâlniri nevinovate m'am pomenit după 5 ani târît în tr'o înscenare murdară cum numai băieții lui Drăghici puteau s'o facă, și să răspundă la eliberare cu cinism: "Condamnând-te ți-am făcut un bine că dacă rămăneai afară ar fi zis prietenii că erai omul nostru!"

În acest păienjenis securist o potecută ducea spre restaurantul Marea Neagră de pe Calea Grivitei unde avocatul-profesor Vasile Bourceanu, reprofilat contabil, mai oferea celor ce-l vizitau un "mititel" și o bere. S'a constatat că în afară de Costel Ceacu (totdeauna flămând și în căutare de servicii) mai trecea Goguță Dumitrescu tot căutător de slujbă, pe când ceilalți trecători erau deja angajați în treburile securității precum: Nana Păunescu, Paul Lazărescu remarcat ca "mutulică" (tăcea și asculta), Mitică Mitrea venit tocmai de la Ploiesti, Valerică Popecu (cu o vechime de 5 ani) și Vasilică Ionescu angajat numai în primăvara lui 1960. Din acest noian și atâta desfășurare de "forțe" oculte au fost alese două personaje pentru înscenarea făcută de căpitanul de "irozi" Ion Sporea. Beleaua a căzut pe Contabil și pe bietul Costel Ceacu.

Eu personal n-am fost niciodată pe acolo, dar m-au lipit, alături de ei, peste vreo 5 ani.

Din documentații mai reese că un anume Vârtejeanu Păun ^{dim Constanta} botezat de securitate Ștefănescu D., era trimis destul de des la București să mai stea de vorbă cu Vasile Berbaru programat pentru lotul ce se pregătea în 1961.

Anul 1957 ne mai aduce și vești mai bune. Grigore Dumitrescu, fost student la drept în organizatia TUNȚ, condamnat în 1949, trecut prin infernul de la Pitesti de unde a iesit cu gândul de a nu avea odihnă până nu va face cunoscută această dramă. Eliberat a umblat, numai Dumnezeu știe pe unde și deodată, la mijlocul lui Martie 1957, într'o seară ascultând postul de radio Europa Liberă, de odată mi s'a tăiat respirația auzind vestea că la Munchen, într'un vagon încărcat cu chereștea de pe valea Argeșului, au ajuns acunși printre scânduri Grigore Dumitrescu, cu soția lui Margareta. Au avut un curaj ieșit din comun ca în plină iarnă să călătorească într'un vagon deschis aproape două săptămâni. Aceasta dovedea celor din apus disperarea la care se ajunsese în țară, după represiunea sângeroasă a poporului ungar care încercase să-si câștige libertatea. Desi diferența de vârstă era de 15 zile între noi, la acea dată distanța între noi era de circa 1500 km. La Munchen din rodul muncii își va pune în aplicare gândul de a trâmbița drama noastră, în lumea liberă. Și o va face cu prisosință. A scris "Demascarea", o relatare zguduitoare a celor întâmplăte în "Camera 4 spital" și nu numai acolo, unde a simțit moartea în mâinile lui Turcanu care l-a izbit cu capul de cimentul înroșit de sânge.

Acest an a început plin de contradicții, care au avut repercusiuni asupra țărănimii din ce în ce mai prigonită.

Pe de o parte se anunțase îmbunătățirea sistemului de colectare a cărnii și a lânii, iar pe de alta producătorii de la un hectar erau obligați să predea carne la stat.

Se desfiintau cotele obligatorii la produsele agricole, vegetale și lapte, odată cu anunțarea desființării Ministerului Colectărilor.

Dar în aceiași zi se anunța înființarea Comitetului de Stat pentru valorificarea produselor agricole, care va "răspunde de realizarea planului de cote obligatorii pe țară."

Aceste trâmbițate "îmbunătățiri" se vor traduce în iarnă, când se va pune tunul în satul Suraia, care nu voia să se colectivizeze, și Ceausescu alungat din satul Vadul Rosca va secera cu mitraliera 8 țărani din cea mai săracă așezare din țară, pe când cei din Nămoșloasa vor cere distrugerea cererilor de intrare forțată în G.A.C.

În Noiembrie 1957 avuseseră loc execuțiile celor din loturile partizanilor făgărăseni și ai lui Adrian Mihut.

O RAZĂ DE LUMINĂ

Pentru 4 dintre noi se ivește o rază de speranță. După experiența dureroasă cu Murgoci - am rămas fără servicii.

Am mai făcut o încercare. Am auzit că fostul meu coleg de la Școala din com. Purani, căruia eu îi găsisem post în 1949, era acum șeful I.A.S.L. -ului de la sectorul 3 construcții. I-am solicitat să-mi dea în acord sobele din sector, sau ori ce alte lucrări.

Mi-a spus categoric că nu are nici un fel de lucrări ca să-mi dea. Nu mă așteptam, mai ales că dormisem în aceiași cameră și mândeam împreună. Mai târziu am văzut notele informative care le dăduse la acea dată despre mine. Și eu îl acoperisem tot timpul.

Intâmplarea a făcut să mă întâlnesc cu Victor Coconeti care ieșise de un an de la Oradea și se calificase ca strungar în fier, dar nu prea era mulțumit de condițiile în care lucra. Acesta discutând cu alt prieten comun, a făcut propunerea ca să se angajeze în întreprinderea de construcții aparținând de Comitetul Geologic unde ar putea deveni permanent, cu condiția ca să schimbe desșănțurile, mai ales în regiunile de munte.

I-am spus că sunt și eu amator și poate mai găsim câțiva ca să facem o echipă. La propunerea lui Coconeti, Heul Emanoil a vorbit cu Inginerul șef Ermacov de la Întreprinderea de Stat de Exploatare Miniere căruia i-a explicat situația noastră, și nu a avut nici o obiecție, din contră i s'a spus că ne angajează ca zidari-dulgheri de la salarizarea de bază și putem avansa într'un an până la cea mai înaltă treaptă, și având studii putem fi calificați chiar tehnicieni. În plus nu ne cere nici autobiografie.

La începutul lui Decembrie 1957 am fost angajați ca muncitori necalificați la sonda de la Moara Săracă care luase foc și avea nevoie de brațe de muncă pentru a o stinge. Am mers acolo, în afara de Coconeti Victor, cu Nicolae Martin (fost avocat ieșit după 8 ani de închisoare), și cu Octavian Rădulescu care executase 7 ani după terminarea liceului.

Ne-a constituit într'o echipă care căra materiale cu o mașină. După stingerea focului de la Moara Săracă ne-a adus în București ca să lucrăm la un bloc de locuințe al întreprinderii, ce se construia în cartierul Steau. Am început să cărăm caramidă cu mașina de la Fabrica din Ducești Cioplea. Așolo s-au spierat țigăncile când au văzut cum lucrăm organizat, ca pe "bandă rulantă". Imi aduc aminte că într'o zi țigăncile stând și privind la noi, una ne-a întrebat: ce sunteți dumneavoastră.

Li s'a răspuns că suntem încărcători-descărcători. La această afirmație, țigăncă dând din cap a adăugat: Nu sunteți dumneavoastră așa ceva, cum nu suntem noi ceace sunteți d-voastră.

CU RUCSACUL ÎN SPATE.

În primăvara anului 1958 a venit la noi pe santier inginerul Constantin Iacobescu (șeful serviciului constructii) și ne-a propus să mergem pe un santier care se deschide în jud. Bacău, și sunt lucrări complexe, de drumuri, de baracamente și de montarea unei sonde de mare adâncime, unde putem să lucrăm toți patru, și să ne familiarizăm cu obiectivele șantierului. Astfel poate să ne încadreze ca dulgheri pe post de șefi de echipă, cu indemnizații ce ne dublau salariul.

Nici nu am mai stat la discuții, am acceptat imediat. La scurt timp am aflat că inginerul C. Iacobescu fusese și el condamnat 1 an pentru frontieră. A devenit îngerul nostru pazitor. Era mâna dreaptă a lui Ermacov, de care am auzit că era fiul unui rus alb, cu dosar la cadru, dar cu un suflet mare.

În aceste condiții de mari promisiuni am fost dați pe mâna inginerului Cavulea (bucovinean), șef de șantier și cu totii am plecat în satul Valea Mare de la poalele Culmei Pietricica, la 7-8 km. de orașul Bacău. Eram într-o regiune de vreo 7 așezări de Ciangăi, catolici, având centrul religios la vestita Luizi-Călugăra.

Brațe de lucru se găseau pe plan local și trebuia să construim un drum de acces de 7 km pe care să se poată transporta utilaje grele până la 20 tone, spre vârful Culmei unde era fixată sonda ce trebuia să foreze până la 5.000 m. adâncime.

Pe traseul drumului trebuia să consolidăm 2 podețe și să construim unul cu o deschidere de circa 30 m, având înălțime de 4 m, ce traversa o vale pe care veneau viituri mari. Materialul pentru consolidarea drumului se aducea din lunca Siretului, alături de comuna Galbeni, și se transporta cu mașinile întreprinderii noastre.

În aceste condiții ne-am împărțit lucrările în 4 sectoare pe care le organizase ing. Cavulea.

Directorul întreprinderii era un anume Ardeleanu, minier de la Comănești care avea boala ca pe santiere să sancționeze pe ingineri pentru motive ieșite din comun. Nu admitea să fie contrazis. Pe șantierul nostru s'a legat de faptul că muncitorii plecau seara cu uneltele acasă, în loc să le curățe și să le predea la magazie fiindcă "sunt bunuri ale poporului". Dar nu aveau magazie, ne tolera un țărân din capul satului să mai depozitam câte ceva. Șoferii au fost admonestați că nu aveau mătură ca să curețe platforma după fiecare transport. Până la urmă a fost el măturat și aruncat în fundul minei fiind găsit fotografiat cu diagonală pe piept.

În locul lui a venit director, inginerul Iorgu Zahiu și atmosfera s'a scimbat în bine, rămânând la conducere peste 15 ani, până la pensie.

Am insistat despre specificul acestui șantier deoarece mulți ani voi fi legat de astfel de munți, prin toate colțurile țării și drept să spun nu-mi va displice.

La sfârșitul lui Iunie a venit soția la mine și mi-a spus puțin neliniștită că prin vecini se interesează de mine, unde sunt și cu ce mă ocup. A plecat lăsând impresia că se duce la părinți.

Era și un semn de neliniște.

Victor Coconeți care se duce în delegație la București, la înapoierie ne aduce vesti și mai triste. Eugen Hațieganu, avocat din renumita familie Clujeană, eliberat pe 28 Iunie 1958, la câteva zile a fost răpit și găsit împușcat în ceafă și aruncat între vagoanele unui marfar în mers, între gara Obor (București Est) și Pipera.

In timpul anchetei ^{din 1949} (fusese torturat îngrozitor de dementa Vida Nedici și făcut inapt pe tot restul vieții. Acum se vorbea la București că prin asasinarea lui se urmărea dispariția urmelor de tortură ce ar fi reprezentat o dovadă incontestabilă a barbariei din temnițele comuniste.

Tot el ne mai adusesse veste că fuseseră rearestati bătrânii național tărăniști și se părea că se judecau 2 loturi, unul la București și altul la Brașov. Un alt fruntas, avocatul Liciniu Făină, deși fusese condamnat cu lotul învățătorului Faliboga de la Tg. Mureș.

Era clar că intrasem în orbita securității mai ales că se aflaseră de arestarea lui Pufi Leucuția și a supravegherii celor din DJ dești Cioplea, care gravitau în jurul lui Mihai Popovici, mereu înviată la ei.

Dar după datele culese la București reieșea clar că era o acțiune generalizată de represiune și intimidare a populației, ea extinzându-se asupra tuturor categoriilor sociale. Pe 13 Iunie 1958 se reaprinsese flacăra "Rugului aprins al Maicii Domnului" care dăinuise ca Asociație spirituală până în 1950 când fusese arestat Sandu Tudor inițiatorul ei. După eliberare, stabilindu-se la mânăștirea Rarău a reaprins flacăra credinței atât la Mitropolia Iași, cât și la mânăștirile Antim și Plumbuita.

Printre cei arestați la acea dată s-au alăturat stareșului Daniil (Sandu Tudor) teologul: Alexandru Făgețeanu (monahul Adrian), Roman Braga, Benedict Ghiuș, Felix Dobneac, Sofian Boghiu, Arsenie Papacioc, Dumitru Stăniloae, în total 16 persoane, intelectuali renumiți ca poetul-doctor Vasile Voiculescu, conferențiar Gheorghie Dabija....

Această acțiune era premergătoare represiunii asupra monahismului, unde Alexandru Drăghici a hotărât reducerea la jumătate mânăștirilor și schiturilor, desființarea seminarilor monahale și predarea, terenurilor agricole mânăștirilor desființate, la colective.

UN ARTICOL ÎN CARE POATE INTRA TOATĂ TARA: 209 Cod penal

Acest articol, care plana asupra tuturor care doreau binele acestei țări, în 1958 s'a mai întregit la pct. 2 cu mențiunea:

"În cazul unor forme de agitație care au avut, ori au putut avea urmări deosebit de grave, se va aplica pedeapsa de la 5 la 25 ani muncă silnică și degradare civică pe timp de 10 ani. (vezi Bulletin oficial nr. 27/21 Iulie 1958)."

Se trăia sub o nebulă a conducerii de stat care publica Decrete și HCM-uri, unele după altele, prin care oricine putea fi învinuit de orice și inclus în oricare din cifrele publicate.

Pentru a ilustra această demență a autorităților comuniste amintim că pe 17 Feb. 1958 se adoptă Decretul 89 referitor la înstituirea unor măsuri privind asigurarea ordinii de stat: "Persoanele care prin faptele sau manifestările lor primejduiesc sau încearcă să primejduiască ordinea în stat, vor fi internate în locuri de muncă. (art. 1)."

După 16 zile, pe 5 Martie se adoptă HCM-ul 282 privind aplicarea Decretului 89/1958. Durata internării în colonii de muncă variază între 2 ani și 6 ani, iar hotărârea este luată prin ordinul Ministerului Afacerilor Interne...

Dar prin Decretul 89 din 1958 se prevedea internarea foștilor legionari sau bănuiți de simpatizanti, ori unde s-ar găsi, socotiți ca elemente ce pot îngreuna procesul de colectivizare în-

stigând pe chiaburi și pe țărani șovăielnici.

Vestea celor ce s-au petrecut pe Bărăgan cu cei duși cu domiciliu obligator, a ajuns și până la noi la poalele Petricicăi, așa cum ajuseseră vesti despre răscoalele țărănești ce se desfășurau fără întrerupere de la începutul anului, în toată regiunea Galati și chiar la celelalte regiuni vecine.

Mergând cu investigațiile spre sursă, atunci și dealungul anilor de represiune, am aflat că în noaptea de 19/20 Septembrie treceau pe malul Dunării spre asezarea Răchitoasa 35 camioane cu soldați și câteva automobile cu cadavre. Aceasta avea loc după 6 luni de pregătire a terenului. În timp ce D. O-istii erau obligați să meargă Joia și Duminica la Miliție să semneze de prezentă, niște civili umblau pe ulițe, printre bordeie și coșmelii, făcând schite. După ce în luna August 1958 au fost scoși din funcții cei cîcoci-pau unele posturi de conducere, musafirii nedoriti au năpădit peste cei 62 de fosti detinuti și până dimineata i-au cărat la Miliția Răchitoasei. Dimineata au fost urcați în șapte camioane, după lista întocmită de securitate. După ce au trecut Dunărea, la un moment dat, unul din camioane s'a despărțit de coloană și a luat-o spre securitatea din Constanta având în ea 11 persoane: preoții Dumitru Bejan și Constantin Stoicescu, economistul Ion Vorovenciu, avocat Jean Aristide, ing. Neagu Lungu, prof. Marin Dumitrescu, tehnician Ion Stan, functionar Alfred Cureliuc, ofiter Ion Folea, ing. Ion Tonea și Grigore Caraza. Acest grup a constituit un lot pe care căpitanul Rusu i-a bătut sistematic până-i trezea cu găleți cu apă. După 10 luni de torturi a reușit să-i trimită zdrobiti într'o înscenare din care au iesit cu pedepse între 20 și 25 ani muncă silnică.

Celelalte camioane acoperite cu prelate si-au dus "comoara" smulșă din Bărăgan, la lagărul "5 Culme", pe un traseu ce a ajuns în Delta Dunării, și a durat 5-6 ani, încadrați cu pedepse administrative de 60 luni, cu prelungire.

Tot de pe Bărăgan ne-a parvenit știrea că pe 21 Septembrie 1958 a fost ridicată de la Dâlga (com. Dor Mărunt) Niculina Mihalache căreia i s-a înscenat un proces prin care a fost condamnată la 14 ani pentru că primise ajutor în alimente, îmbrăcăminte și lemne de foc. Printre cei implicați pentru ajutor au fost rude și prieteni ai familiei: preotul Gh. Tomescu din Tigănești-Muscel și avocatul Gheorghe Popescu din București (ambii au murit la Botoșani), doctorul Emil Belizarie care s'a sinucis când au venit să-l aresteze, avocatul Iosif Toma Popescu arestat și torturat îngrozitor, și alții.

Tot atunci a fost arestat și Nicolae Penescu de la Rubla și condamnat 15 ani într'un lot cu fiul lui, Vladimir Penescu care-i adușese îmbrăcăminte și lemne de foc, și cu șoferul care făcuse transportul. Toți au stat până în 1964.

Cezar Spineanu fruntaș al PNT-ului aflat cu D.O. pe Bărăgan a fost implicat într'o înscenare în care doi cunoscuti din județul Dâmbovita i-au trimis câte o sută de lei ca să-l ajute, fiind lipsit de mijloace materiale și neavând pe nimeni apropiat. Cei doi au fost condamnați pentru ajutor și au ajuns la Botoșani.

În luna Iulie 1958 a fost judecată înscenarea unui lot liberal confecționat cu ajutorul lui Paul Dimitriu, în care au intrat fruntași, miniștri și deputați, printre care: Aurelian Bentoiu, Hurmuz Aznavorian, Gheorghe Strat, Constantin Zamfirescu-Câteasa, Ion Zurescu Gheorghe Gheorghiu, Dan-Amedeu Lăzărescu...